

Колко знае баба, толко бае.

Колко зими съм прѣкарал аз, — рѣкъл Орѣшко.

Колко знае дѣдо, толкоз хоро скака.

Колко маймунджилѣци знай той!

Колко млѣко даваш Лесо? — Гледай ми лицето и не питай.

Колко мѣки вижда хурката дор напълни вретеното!

Колко пари кияшките, — рекла една на баща си.

Колко сърдце болѣло, толко очи плакали. — Соф.

Колко сърдце жалило, толко и пояс хурка държал. — Соф.

Колко царвули е съдрал дяволът до кат' го искара на лѣсата!

Колко чифта царвули е съдрал дявол-а, до дѣ го от ум искара!

Колкото глави, толкова и умове.

Колкото го я знам, толкова го и Бог знае.

Колкото го аз знам, толкова и Господ да го знае.

Колкото гроша, толкоз и ума.

Колкото е дебел, да бѣше по-дълъг, душата ми изваждаше. Трѣв. — Думата е за стрѣмнината наречена Дебелий-рѣхт в' пѣхтѣ между Търново и Трѣвна.

Колкото е по-много, толкоз по-добрѣ.

Колкото и да е добра, мащеха е.

Колкото му боят дълъг, толкози му умът нѣс.

Колкото му са свиди, толкоз и ще види.

Колкото намѣри, сѣ ги и прошери.

Колкото на иглата върха (на иглян върх), толечко ми дай.

Колкото по-богати, толкоз по-драги.

Колкото повече има, толкоз повече са лакоми.

Колкото повече има, толкоз повече стиска.

Колкото повече пие, толкоз повече жаднѣе.

Колкото по гората шумките, толкоз по гѣз-а му слюмки.

Колкото по жаба косми, толкоз по нос икрам.